

Visie

Inspiratie werd gevonden bij existentieel-fenomenologische denkers als Buytendijk, Merleau-Ponty en, dicht bij huis, Gordijn. Zij en anderen lieten zien dat bewegen een onherleidbare grondslag is voor hoe we bestaan en hoe we in het leven staan. Aan dit relationele of dialogische karakter van bewegen zou in het onderwijs recht gedaan moeten worden, was de conclusie.

Ook zonder deze denkers te raadplegen kun je tot een dergelijk inzicht komen: zie spontaan bewegende kinderen. Zoals iemand het treffend uitdrukte: 'ze doen het uit eigen beweging, uit eigen behoefte, gelokt door het omringende'. Dat krijg je in de les cadeau als het lukt daar de juiste voorwaarden voor te creëren. Welke die voorwaarden zijn en hoe je ze kunt vervullen is onderwerp van voortgaande discussie en praktijkonderzoek. De uitkomsten zullen verschillen, afhankelijk van de kinderen en contexten waar je mee te maken hebt.

samen lukt het

Een aantal uitgangspunten is inmiddels al wel tamelijk breed aanvaard. De volgende opsomming is niet volledig, grofmazig en dient hier slechts ter oriëntatie:

- het leren *deelnemen* aan bewegingssituaties gaat in de tijd en in belang vooraf aan elk ander doel dat via dat deelnemen bereikt zou kunnen worden (proces boven product, betekenis boven vorm);
- samen-met-anderen is een wezenlijk aspect van het deelnemen en de betekenis die dat krijgt;
- bied kinderen activiteiten die ze direct als uitdagend ervaren, die ze zelfstandig op gang kunnen houden en betekenis kunnen geven.

Naar onze overtuiging hebben dergelijke uitgangspunten raakvlakken voor samenwerking met andere disciplines.

samenwerkend leren

ballon hooghouden

tegelijk springen